

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK 4

EFSANELER VE LANETLER

N.G. KABAL

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

EFSA NELER VE LANETLER

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik 4

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Karton kapak 1. baskı / Ekim 2024 / ISBN 978-625-6932-91-3

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Meva Eyüboğlu

Kapak Tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa Uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Optimum Baskım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

EFSANELER
VE LANETLER

DEX KOPYA

DE
X

Işığını aramaktan vazgeçmeyen soluk mavi noktalara...

DEX KOPYA

Varoluşta her şey bir bütündür.

Tüm unsurlar bir araya geldiğinde varlık meydana gelir.

Evrenin kökleri ateş, hava, toprak ve sudan oluşur.

Boşluk her şey ve her yerdir. Var olan ve olacak her şeye alan sunan evrenin hafızasıdır. Duyguları, duyuları, varlığı ve yokluğu içinde tutar. Tüm unsurlar boşluktan doğar ve boşluğa karışır.

Yaratılışın başında hepsi vardı ama her şeyi başlatan o ilk kıvılcımdı.

Efsaneler ve masallar, gökyüzünden inen canlı formlarının, zıtlıklarından doğarak yeni bir yaşam inşa ettiğini anlatır.

Dörtlüden biri ateşi savunur, ateş başlatır. Yıkıcı ve yok edicidir. Başlangıç ve sonu temsil eder. Ateş tutuşur ve eyleme geçer. Benmerkezlidir devamlılığı ya da sürekliliği önemsemez. Harekete geçme ve başlatma gayretindedir. Büyük yaratılış ateş unsuru ile alevlenmiştir.

Dörtlüden diğeri suyun ateşi söndürdüğünü savunur. Su, özümseyerek yansır ve böylece iyileştirici de olabilir yok edici de. Ateş istediği şekli alır ama su gördüğüne dönüşür. Her şeyin varoluşunda su vardır. Yıkıcılığı değişkenliği ile birdir. Su yaşamın özüdür, birliği ve beraberliği temsil eder. Yağmur damlaları değdiği yerde bir araya toplanır ve çoğalır. Denizler ve nehirler birleşir daha kuvvetli akar. Neyi verirsen onu alırsın, su yansımalarla ilgilidir.

Dörtlüden bir diğeri havayı, savunur. Hava, ateş ve suyun sonucudur ve kendini yaratır. Hayat nefesinin kendisidir. Yaşam ruhla

birdir ve ruhun var olabilmesi için nefes alması gereklidir, canlılara sunduğu gibi evrenin kendisine de soluk olur. Hava iletme, gelişme ve ustalaşma ile ilgilidir. Görüneni görünmeyene bağlayan bir köprü, bağlayıcı bir güçtür.

Dörtlüden diğeri toprağı savunur. Toprağın yaratıcı ve değıştiremez olduğunu öne sürer. Varlık toprakla anlam bulur ve yaşam topraktan oluşur. Toprak dokunduğün ve görebildiğindir. Somut ve sabit unsur sürekliliğı anlatır. Başlatmaz, devam ettirir ancak değışim göstermez ve sona erdirmez.

Masalların peşinden bir kehanet gelir.

Kehanet öyle der ki, Atlantis çöktüğünde ejder ruhu da suların ve surların altında kalmıştır.

Kehanet anlatır, o gün gökyüzü aşağıya inmiş ve alevler yukarıya tırmanmıştır.

Kimsenin yüzemeyeceğı derinliklere çökerken şehrin üzerinde kristal küreleri andıran su baloncukları uçuşur. Kimine göre felakatin habercisi, kimine göre şehri koruyan ejder ruhunun aldığı son nefestir. Bilinen, uygarlığın ve ejder ruhunun kristal bir kürenin içine saklandığıdır.

Kehanet der ki uygarlığın kapısı aralandığında, ejderha uyanmalı ve savaşmalıdır.

Çatlaklar ve Sızıntılar

Gökyüzü saldırı altındaydı.

Yağmur damlaları öyle sert çarpıyordu ki antik zamanda dövülmemiş olsa mağara duvarlarını aşip üzerimdeki elbiseyi çekip alırdı. Yerle ve gökle çarpık bir mücadele içinde olan rüzgâr gümüş parşömeni sürükleyerek ayağıma kadar getirdi. Eğildim ve Tanrıçaların ilanını soğuk parmaklarımın arasına aldım. Hâlâ ruhumun titremesine neden olan o gece Su Lordu tarafından buruşturularak atılan parşömeni düzelttim. İki gece önce Ateş Sarayı'na gitmiş ve geri dönüşü olmayan bir zaman döngüsü başlatmıştım. Düelloları ilan eden çanlar çalınmış ve sınırların içinde kalan herkes resmi olarak işaretlenmişti. Parşömen hiç katılmayacağımızı düşündüğümüz, uygarlık için çekip gitmeyi planladığımız ama benim yüzümden artık zorunda olduğumuz düelloların ve açılış balosunun ilanıydı...

Parşömeni parmaklarımın arasında işe yarayacakmış gibi tekrar buruştururken buz gibi çağlayan gecenin altında, karşımdaki aynayla göz göze geldim. Ay ışığı saçlarımın üzerinde parlıyordu. Artık gecenin rengine sahip değildim.

Artık gece yarısına sahip değildim.

Gök gürültüleri kulağımı tırmalarken masanın başında durmuş Yıldız Okuyan'ın yazmalarına bakıp neyi gözümünden kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum. Beşinci element bana ne vaat ediyordu? Bütün bunlar sadece bir öğreti olamazdı. Yarı tanrıçaydım ve bununla yapabileceğim bir şeyler olmalıydı. Değiştirebileceğim, düzeltebileceğim bir şey olmak zorundaydı.

“Vârisim...”

Mağaranın içindeki oyma merdivenin ucunda Adalia bana bakıyordu. Duruşumu düzelterek, “Adalia,” diye karşılık verdim. Elimdeki notları kutunun içine toparlayıp sandalyede ona doğru döndüm.

“Meditasyon yaptığınızı sanıyordum,” dedi şüpheli şüpheli. Arın olup bitenleri ona anlatmamış olmalıydı.

“Yapıyorum,” dedim sadece. “Gelişinin bir amacı var mı?”

“Aslına bakarsanız var.” Bana doğru birkaç adım daha attı. “Arın’ı bu kadar sinirlendirecek ne yaptığını merak ediyorum.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordum.

“Onu çok iyi tanıyorum çünkü.” Kendinden emindi ve olmaması için bir sebebi yoktu. Deniz kızı tüm varlığıyla Arın’a bağlıydı. Öyle olmak kolay ve konforlu olmalıydı.

Ellerimi birbirine kenetledim. “Öyle veya değil, Arın ve benim aramda olanlar seni ilgilendirmez.”

Pencereden baktığımda Arın’ı dışarıda görüyordum, her zaman olduğu gibi köprüünün oradaki masasında yemeğini yiyor ve her şeyle ilgilenmeye devam ediyordu. O gece düelloların başlangıcıydı, gece yarısına kadar diyarı terk etmemiz gerekiyordu ama ben Arın’ın tüm uyarılarına rağmen Daren’e gitmiş ve gece yarısını geçirmiştim. Ve o geceden beri iki gün geçmişti ama Arın benimle hiç konuşmamıştı.

“Düellolara katılmadan ayrılacağınızı sanıyordum.” Rahatsızlığını gizleme gereği duymadı. Buraya gelip beni soru yağmuruna tutmak ve iğnelemek için bu kadar beklemesine bile şaşırdığımı fark ettim.

“Arın’dan alamadığın cevapları benden alabileceğini düşünmene neden olan neydi?”

“Nova,” dedi resmiyeti bırakarak. “Sana inandım ve onu savaşmanın iyi bir fikir olmadığını, taçtan vazgeçebileceğine ikna etmek için çabaladım. Ama ne olduğunu dahi anlamadan gökyüzünde fokur fokur kaynayan bir enerji peyda oldu ki bunun sebebinin ikiimiz de biliyoruz.” Daren’le geçirdiğim gecenin hesabını soruyordu. “Ve buna karşılık Arın tüm krallığa kayıp uygarlığı ilan ettikten

hemen sonra ikiniz de köşelere çekildiniz. Bana şu an resmi bir mesafe koyamazsın.”

Dışarıda ne olduğunu bilmiyordum. Ateş Krallığı’nda ne olduğunu bilmiyordum. Ve o gecedен sonra Daren ne yapıyor bilmiyordum. İçimdeki kötü his bana eskiden olsa beni görmeye geleceğini söylüyordu ama günler geçiyordu ve Daren gelmiyordu.

Bağ kopmuştu. Artık bana bağlı değildi ve artık her şeye sahipti.

“Kayıp uygarlığı bulacağız,” dedim. “Düellolardan sonra. Plan da biraz değişiklik oldu ama büyük bir mesele değil.” Tüm olanların üzerine bir de Adalia’yı karşıma almak istemediğim için kendimi tuttum.

“Daren ve senin aranda olanlar için çıldırmadı yani?” dedi tek kaşını kaldırarak.

Keşke o kadar basit olsaydı.

Daren ve benim gibi karşıt enerjiler birleştğinde diyarda yaşayan herkesin hissedeceği bir güç patlaması açığa çıkar. Arın hem Ateş Krallığı’na bu gücü verdiğim için hem de zamanı geçirip burada kalmamıza sebep olduğum için çok öfkeliydi. Krallığımıza benim Atlantis’in anahtarı olduğumu ilan etmişti. İlan etmişti ama ben artık anahtar değildim. Bağ kopunca ateşi ve toprağı kaybetmiştim. O kapıyı açamazdım ve bunca olan bitenin üzerine bunu Arın’a nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ve artık ateşe ve toprağına sahip değilsem nasıl beşinci element olacağımı ve dengeyi nasıl sağlayacağımı da bilmiyordum.

“Bizi tebrik etmemesi sürpriz olmazdı,” dedim masanın üzerindeki bir şeylerin yerini değiştirerek.

“İyi görünmüyorsun.” Biraz daha yaklaştı. “Neler oluyor, Nova? Neden son anda Daren ile bu kadar ileri gitmeye karar verdiniz?”

Arın’a her şeyi anlatabilirdim, her şeyi, tüm gerçekleri. Tanrıça çocuğı olduğumu, beşinci elementi, ikiz alev bağının koptuğunu. Ve onun çıldırmasına neden olurdu.

“Böyle şeyler bir anda olur.” Yarım yamalak omuz silktim.

Daren’e her şeyi anlatabilirdim. Belki bağın kopmasının bir önemi yoktu. Belki de o da hâlâ benim gibi hissediyordu. Belki yine benim için her şeyi elinin tersiyle iterdi. Ona verdiğim her şeyi geri

alırdım ve bir kez daha benim için bir dolu fedakârlık yapmasına neden olurdu.

İki ihtimalde de kendimi kurtarmak için onları mahvediyordum.

“Sen Su Vârisi’sin! Ateş Lordu’na sahip olduğun her şeyi vereceksen, bu bir anda olamaz.”

Ses tonu öyle uyarıcıydı ki, ona bakmama neden oldu ama geri adım atacak gibi değildi.

“Onun tarafına geçtiysen bunu bilmemiz gerekiyor,” deme cüretinde bulunması normalde kanıma dokunurdu ama hiçbir şey hissetmedim.

“Benimle bir daha bu şekilde konuşursan sana gerçekten Su Vârisi olduğumu gösteririm ve bir daha şüphe duymamanı sağlarım,” dedim. “Biraz kafanı kullanırsan eğer, nerede durduğumu sorgulayacak kadar ileri gitmeden kendini durdururdun. Çünkü ben tam karşında duruyorum Adalia. Eğer vârisliğimi sorguluyorsan...” Ayağa kalkıp karşısına dikildim. “Neden düellolarda bana meydan okumuyorsun? O zaman Arın’ın her şeyi olmak için bir şansın olur belki.” Gözümü kırpmadan ona bakarken içimdeki dalgalar kayalıkları lime lime ediyordu.

“Asla böyle bir şey yapmam!” Sözlerimin onu nasıl yaraladığını görebiliyordum. Bunu söylediğime değil, bunu düşündüğüme bile inanamamıştı.

“Çıkabilirsin.” İfademı sabit tuttum.

“Nova... neler olduğunu bilmek zorundayım. Bilmeden krallığı koruya...”

“Krallığı korumak senin işin değil!” diye aniden çıktım. “İşin, Lordunun ve Vârisinin söylediklerini yapmak. Ve Vârisin sana çıkarabilirsin diyor.”

Biraz daha gözlerimin içine baktıysa da başka bir şey söylemeyecek kadar şuuru yerindeydi. Gözlerimde, sesimde, varlığımda daha önce görmediği şeyleri gördü. Alev alev yanan yangını gördü. Söndüremediğimi ve beni zorlarsa o ateşle herkesi yakabileceğimi gördü.

Başıyla selamlayıp hızla merdivenlerden çıktı.

Öfkem duvarların üzerinde karanlık bir gölge gibi dolanıyordu. Bunca fedakârlığın ardından, bunca azabın içinde hâlâ nasıl sorgulayabilirlerdi?

Beni Arın'ın kapısına götürüp, karşısına diken şey bu sorgulama oldu. O geceden beri geri çevrilirim diye buraya gelmeye korkuyordum. Çünkü daha önce bunu yapmış, beni krallığın kapısından çevirmişti. Beni görmek istemeyeceğinden endişelenmiş ve ona ne söyleyeceğimi bilememiştim.

Şimdi bilmeme rağmen onunla aynı odada bulunmak içimden soğuk bir ürperti yükselmesine neden oldu. Arın yağmurları etrafına topladığında her şey ondan korkuyormuş gibi hissetmek kaçınılmazdı. Enerjisi buram buram bir ürperti yayıyordu. Gergin ve geniş omuzlarıyla yadırgamayacağım bir şekilde pencerenin önünde duruyor ve her şey onun önünde diz çöküyordu. Bazen bunu sadece bana yapamadığımı hissediyordum.

"Artık konuşacağız," dedim net bir şekilde.

Döndüğünde ifadesindeki katılık cesaretlendirici olmasa da bir adım ileriye çıktım.

"Beni bu krallıkta zorla tutmuyorsun," dedim. "Hiç kimse beni burada zorla tutmuyor. Buradayım çünkü ben bu krallığın vârisiyim ve bu krallık için çok şey yapıyorum. Sürekli gözüm kapıdaymış da beni burada sen tutuyormuşsun gibi davranıyorsun. Daren'le olanlar belki zamansızdı ama oldu ve bundan dolayı suçlu hissetmeyeceğim." Bittiğinde soluğum kesik kesikti. Korku değildi, sadece dönüşü olmayan bir yoldaydım ve tamamıyla kaybolmuş hissediyordum.

"Suçlu hissetmediğini görebiliyorum." Konuşurken dudakları çok az kıpırdamıştı, çatlak üzere olan kaskatı bir heykeli andırıyordu.

"Neden suçlu hissetmem gereksin? Ona âşık olduğum ve acı çekmesine göz yummadığım için mi?"

Başını hafifçe yere eğip yeniden bana baktı. "Uğruna krallığını yarı yolda bıraktığın Daren neden günlerdir seni görmek için biraz zaman ayırmadı?" diye sordu. "Şu an nerede, ne yapıyor?" diye ekledi.

“Bu Daren ve benim aramda.” Özgüvensiz bir şekilde karşılık verdim. “Ama ben kimseyi yarı yolda bırakmadım,” derken tereddüt etmedim. “Aynı anda her yerde olamam. Sırf seni dinlemediğim için beni herkesin önüne attın.” Bunun adil olmadığını anlatmayı denedim. “Gözünü bile kırpmadın! Uygarlığın yerinden de, gerçekten anahtar olduğumdan da emin değiliz ama sen onlara o kapıyı açacağımı söyledin. Beni bu şekilde mi yanında tutacağını düşünüyordun?”

“Hayır,” dedi yine sakince. “Bundan sonra yaptığın veya yapmadığın her şeyin açıklamasını onlara sen yapacaksın.” Meydan okurcasına hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Aranızda ben olmayacağım.” Okyanusu ikiye ayıran bir dalganın yükseldiğini hissettim. “Ben sürekli onlara vârisleri için açıklamalar yapmayacağım.” Fırtınanın şiddeti gemileri devirmek ister gibi değildi, okyanus gemileri üzerinden atmak istiyordu. “Ateş Lordu ile birlikte mi olmak istiyorsun? Bunu da onlara sen açıklayacaksın.” Ne benim gibi bağıyordu ne de hiddetli görünüyordu; bu daha rahatsız ediciydi.

“O kapıyı açıp açamayacağımı bile bilmiyoruz Arın!” dedim. “Sen onlara bir hayal verdin ve benim o hayali gerçekleştirmemi bekleyecekler.” Sesim bunu nasıl yaparsın dercesine kırıktı.

“Kendini yabana atma!” Soğuk soğuk gülümsedi. “Bu diyarda bir hiç olan Ateş Lordu’nu tahta çıkarttın. Kendini yabana atma.” Hafifçe başını sallarken siniri açığa çıktı ve kelimeleri üst üste bindi.

Elimle kaskatı kesilen enseme tutup gözlerimi duvarda çatlaklar oluşturan yağmur damllarına çevirdim. “Her şeyden beni sorumlu tutamazsın!”

“Tutabilirim!” derken bu defa bağırdı. Bakışlarım refleksiyle ona döndü. “Eğer sen olmasaydın en başında Ayzer’e bu kadar tolerans göstermezdim. Eğer sen olmasaydın Ayzer, Hava Sarayı’nda kapısında bekçilerle oturur ve olması gerektiği gibi her şeyden habersiz olurdu. Ama sen ona imtiyaz göstermemi istedin ve o da Tanrıcaları geri getirdi.” İşaretparmağı hırsıyla beni gösterdi. “Eğer sen olmasaydın Daren bu kadar güç kazanıp bana meydan okumaya cesaret etmezdi. Eğer sen olmasaydın deniz kızlarına saldıran Ateş Halkını gözümü bile kırpmadan yok ederdim.”

Sözleri buzdan oklar gibi canımı acıtırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Eğer sen olmasaydın Cehennem Kraliçesi uyanmazdı. Ama sen onlara ordu verdin.” Hayali bir orduyu işaret ederek elini pencerenin dışına çevirdi. “Sen onlara umut verdin.” Ve işte hayal kırıklığını ortaya çıkaran cümlesi bu oldu. Arkasını dönüp kendini tutmak istercesine başını göğe kaldırdı. “Bedenen buradasın ama bu diyara döndüğünden beri sadece diğerlerine hizmet ettin. Herkese el uzattın, herkese yardım etmek için uğraştın.” Tekrar bana döndüğünde gözbebekleri büyümüştü. “Kendi krallığın için ne yaptın? Bizi güçsüz düşürmek dışında ne yaptın?”

“Eğer ben olmasaydım sen hâlâ bir büyü boşluğunda, Adalia bir kuyunun dibinde, halkımız da taş kesmiş şekilde uykuda olurdu.” Haksızlığa uğramış hissederek kaşlarımı kaldırdım.

“Beni o büyü boşluğundan çıkarmasaydın sen de hâlâ bu diyarda oradan oraya sürülen, kimsenin kıymet vermediği, örseleyip durduğu insan kız olmaya devam ederdin.” Aynı şekilde karşılık verdi.

“Yeter, Arın!” dedim. “Buna sonsuza kadar devam edemeyiz. Hoşuna gitsin ya da gitmesin ben bu krallığın vârisiyim ve en az senin kadar söz hakkım var. Sonsuz zamana sahibiz, düelloları atlattıktan sonra uygarlığın peşine düşeriz. Bundan caymış değilim. Ama gidip bütün diyarı yerle bir etmek ve en yakın dostlarından birine saldırmak istiyorsan sana engel olmayacağım, git hakkın olduğunu düşündüğün ne varsa al hepsini. Senin çıldırmandan korkmaktan usandım, benim de bir çılgınlık eşiğim var, sen de bunu unutuyorsun.”

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde gök gürlemesi hiddetlendi. Söylenmeyen sözler yağmurun şiddetini daha da artırdı. Odanın içindeki ay ışığı fanusları söndü ve gecenin karanlığı bariyer gibi aramızda set oluşturdu.

Konuşma bitmişti.

O pencereye döndü, ben kapıdan çıktım ve tekrar odama bedenledim.

Yatağın üzerine oturduğumda derin bir soluk verdim. Beklediğimden daha az kötü geçmişti. En azından içimizi dökmüştük. Bu diyarda tehlikeli olan sözler değildi, söylenmemiş sözlerdi.

Şimdi düelloları atlatmalı ve kayıp uygarlığın kapısını nasıl açacağımı bulmalıydım çünkü Arın'a o kahrolası kapıyı açamayacağı mı söylemek yerine ölmeyi tercih ederdim. Ki şu sıralar bu fikir bana oldukça cazip görünüyordu.

DEX KOPYA

Yanan Yıldızlar ve Sönen Yangınlar

Dolabın karşısında en son bu kadar vakit geçirdiğimde Ateş Krallığı'nın müttefiklik davetine hazırlandığımı anımsamak ruh halime iyi gelmemişti. Oturduğum yerden sihrimi kullanarak sadece elimi oynattım ve elbiselere tekrar tekrar baktım. Yosun yeşili uzun kuyruklu elbiseyi seçtim ve özenle hazırlandım. Çok az uyuduğum için sabahın erken saatlerindeydik ve artık burada saklanmaya son veriyordum.

Mağaradan çıktığım anda bana dönen herkese nahoş bir gülümsemeyle karşılık verdim. Arın'ın uygarlığın anahtarı olduğumu ilan etmesinden beri ilk kez meydana çıkıyordum. Onların gözünden nasıl görüldüğümü düşündüm. Büyük Yıkım'ın ardından, yüz yıllık bir esaretin sonunda dönen vârisleri gökyüzü ile taçlandırılmıştı. Vârisleri lordlarını kurtarmış ve halklarını uyandırmıştı. Onlara bu kaderi reva gören Toprak Lordu'nu öldürmüş ve hayatta kalmıştı. Elemental diyarında nefes alan herkesin hayali ve kâbusu olan kayıp uygarlığın ve gökyüzünün anahtarı olduğuma kim inanmazdı ki?

"Vârisim." Krallığın muhafızı Alfios, yerlere kadar eğilerek selamladı ve havuzun oraya gidene kadar koluma girerek bana eşlik etme nezaketinde bulundu.

"Varlığınız krallığımızın üzerinde asla sönmeyen bir ay ışığı," dedi. Sözleri şairaneydi ama benim kulağıma karanlıktan gelen ürkütücü bir uğultu gibi yankı yaptı. Varlığımın aslında krallığımızın üzerindeki gölge olduğundan habersizlerdi.

“Tatlı sözlerin için teşekkür ederim.” Ona doğru baktığımda yüzünün kızardığını görmek günler sonra gerçekten tebessüm etmeme neden oldu. Su Krallığı’nın muhafızı ne zaman doğrudan gözlerine baksam resmi selamıyla başını eğerek yüzünün kızarıklığını sakınırdı.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. “Ne diler-seniz.”

“Benim için her şeyi yapar mısın?” Gülümsememi biraz daha büyüttüm.

“Dilemeniz yeterli.”

“Peki ya lordunun emrine karşı gelmeni istersem...” Ona doğru eğilerek fısıldadığımda küçük oyunuma kanmadı ve centilmen bir edayla gülümsedi.

“O zaman kılıcımı size teslim eder ve kalbimi sökmeniz için yaşamım boyunca ilk ve son kez yalvarırım.”

“Zekice,” dedim dudak bükerek. Etkilenmediğimi söyleyemedim. Aldığı karşılıktan memnun bir şekilde koltukları kabardı, elimin üzerinden nazikçe öptü ve köprünün üzerine çıkabilmem için kenara çekildi.

Arın’ın oturduğu masaya yürürken bir gün o an gelse herkes onun gibi mi davranır diye düşündüm. Su Krallığı’nın Arın’a sorgusuz bir bağlılığı ve sadakati vardı ama bana olan hayranlıkları da göz ardı edilemezdi. Sandalyeye oturdum ve başımla onu selamlayarak tabağıma rastgele bir şeyler doldurmaya koyuldum. Bir konuda yanılıyordum. Su Krallığı benim gökyüzü ile olan yakınlığıma hayranlık duyuyordu. Ben gökyüzü vârisiydim ama onların hayranlık besledikleri bunun illüzyonuydu. Altında yatan gerçek o an geldiğinde kimsenin hoşuna gitmeyecekti.

Zorlukla bir şeyler yedim ama her lokma ağzımın içinde zehir gibi büyüdü. İkimiz de konuşmadık ama sorun değildi, üstesinden geleceğimize inanıyordum.

Yengeç Birliğinden Leka benim için neşeli ve mistik bir ezgi çalmaya başladığında ona minnettar bir şekilde gülümsedim. Su Krallığı’ndan çıkan her melodi ruhuma dinginlik veriyordu.

Ay'ın da var iki yüzü
 Bir yanı gölgede
 Ama parlar gece çökünce
 Rüyalar ve kâbuslar
 Dolunay ve hilal
 Rüzgâr ıslık öttürür
 Kelebek kanat çırpar
 Yağmur diner, su çekilir
 Kıyıda döner tatlı anılar

"Bitirdiğinde odama gel," dedi Arın. Gözlerimi ona çevirdiğimde sandalyesinden kalkmış yürümeye koyulmuştu. Köprüde buraya doğru gelmekte olan Kali ile karşılaştılar ama birbirlerinin yanından geçip gittiler. Dikkat çekmemek adına bir parça peynir kestim ve ağızıma attım. Dik durarak müziğin tadını çıkarıyormuş gibi cam armonikanın içinde dönen ve asla batmayan gemiyi seyretmeye koyuldum.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Kali.

"Elbette." Göstermelik bir şekilde elimle yanda duran sandalyeyi işaret ettim.

"Senin için burada olduğumu biliyorsun değil mi?" Sorusu ya da konuşmaya başlama şekli şaşkınlığımı neden olsa da gülmeden edemedim.

"Aslında içten içe burada olmak istediğini ama beni bahane ettiğini düşünüyorum." Dürüstlüğüne aynı şekilde karşılık vermemin adil olduğuna karar verdim. Belki de bir ihtiyaçtı artık bu. Herkese o kadar çok yalan söyleyip o kadar çok şey saklıyordum ki elimdeki küçük anlara tutunmazsam gerçeklik algımı tamamen yitireceğimden korkuyordum.

"Hayır." Başını iki yana sallarken çok ciddiye. "Ailem seni korumak için canlarını verdi. Bu onların mirası. Gardiyanın olmama izin verirsen burada kalmaya devam ederim, yoksa bu zamana kadar nerede isem oraya döneceğim."

Başka bir şaşkınlıkla sandalyeye yaslandım ve onu incelemeye koyuldum. Kali ile Sadakatsizlerin arasında tanışmıştık. Belki

onunla bir araya gelmemiz bile kadim dostum Tayga'nın planının bir parçasıydı. Başta sadece beni izleyerek sessizce etrafta dolanan kadın zamanla arkadaşım olmuştu. Arın ile her zaman çatışıp duruyorlardı ama gerçek hislerinin bu yönde olduğunu hiç fark etmemiştim. Aksine, ailesinin ölümüne neden olduğum için benden nefret ettiğini düşünmüştüm.

"Değer miyim?" diye sordum ve ağzımdan çıkan kelimeler şok edici olsa da, o bunu beklermiş gibi gülümsedi.

"Hayatlarımızı eylemlerimizin sonuçlarını düşünerek yaşayamayız," dedi. "Hayatlarımızı varsa hayallerimiz yoksa hedeflerimiz için yaşarız." İçli bir şekilde başını çevirdi ve öylece etrafına bakındı. "Ben hayal kurmayı bırakalı epey oldu ve yaşamak için bir hedefe ihtiyacım var."

Umutsuzluğu kara bulutlar gibi kasvet dağıtıyordu. Teselli etmek için doğru kelimeleri aradım ama yine işlevsizdim. Dahası umutsuzluk çukuruna beni çekmesine izin verdim. Başımı kaldırıp gökyüzüne, ne zaman baksam hayallere daldığım maviliğe baktım. Artık hayal kurmadığımı kabul etmek gözlerimin dolmasına neden oldu. Ben de hedeflere inanmaya karar verdim. *Bunu atlat.*

"Tamam," dedim tereddüt etmeden. "Gardiyanım olmandan onur duyarım."

Ayağa kalktı ve bir asker gibi yumruğunu göğsüne bastırıp başını eğdi.

"Varlığım devam ettiği sürece sizin için yaşayacak ve sizin için savaşıcağım. Sözleriniz emir olacak ve sorgusuz itaat edeceğim. Yolunuz yolum, amaçlarınız yaşamımın yegâne sebebi olacak. Yaşamım son bulduğunda ışık olacak ve sizin için parlamaya devam edeceğim."

Ellerini iki yanında birleştirip tekrar başıyla selamladı.

Ben Su Krallığı'nın Vârisiyim.

Ben Su Krallığı'nın Vârisiyim.

Ben Su Krallığı'nın Vârisiyim.

"Umarım yaşamım sadakatine değer." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Birisi karşınıza geçip sizin için öleceğini ve öldüreceğini

HAZİNESİ OL OKYANUSUN!

Tanrıçalar, düelloları hepsinin sonunu getirecek bir oyuna çevirdiğinde, kılıçların yanı sıra aklın ve iradenin çarpıştığı bir ölüm dansı başlar.

Sınırların ötesinden gelenler, lordları ve vârisleri yerinden etmek için kan dökmeye hazır.

Su Krallığı kayıp uygarlığı ve tahtını geri istiyor. Nova kapıyı açmak istiyorsa zor bir seçim yapmalı. Ateş Krallığı harlanırken Hava Krallığı'ndan gelen beklenmedik haber mücadelenin seyrini değiştirir. İsyan etmek için an kollayan Toprak Krallığı boyun eğmemekte kararlı.

Arenada, suların altında, aklında ve kalbinde herkesi kurtarmaya çalışan Nova, ilk ve son savaşı için tüm gücünü kullanmak ve kim olduğunu kabul etmek zorunda.

